

סיפורי

מעשיות גליון

פארן שבת טיש

פרשת נצבים
כז אלול
שנת תשפ"א לפ"ק
שנה 2, גליון 37
(52)

ארויסגעזעהן דורך אונזות היכל הקודש הרסלב

ער גישט קיין מורא, נאר פון די אייגע זאך האט ער זייער מורא, וואס דאס שטערט אים געפערליך און ווארנט דעם מענטש מיט שרעק: "אויב דו וועסט איין שריי טון - וועל איך דיר גלייך דערווערן!" פארן וואס האט ער אזוי מורא פון דעם? ווייל ווען א איד שרייט צום אייבערשטן - אפילו דער מענטש זאל זיין פארקאפט געבעד ביי די סטרא אהרא, ער ליגט אין די ערגסטע זאכן רחמנא לצלן - אבער אויב בעט ער זיך ביים אייבערשטן: "הייליגער באשעפער האב רחמנות אויף מיר, איך וויל זיין אן ערליכער איד, העלף מיר איך זאל פון היינט אן זיך קענען שטארקן גישט צו זיגדיגן, וועט דאס אים ארויסגעמען פון דעם פלאץ וואו ער ליגט, און אים צוברענגען צו די שטעסטע מדרגות וואס א מענטש קען זוכה זיין, דערפאר האט דער סמ"ך מ"ם זייער מורא דערפון.

דערנאך איז ער ארויס גינאנגען פון דארט מיט איר. און ער האט זי גיפירט אין שטאט און זי זענען גינאנגען און גינאנגען און זי זענען גיפירט צו איין ארט. און דער רוצח האט פארשטאנען אז דארט זוכט מען אויף. האט ער זיך מיט איר ווידער באהאלטן. אין א מקוה. און דער נאך איז ער פון דארט אויף ארויס גינאנגען און איז גיפירט צו איין אנדער ארט האט ער זיך דארט אויף מיט איר באהאלטן אין איין אנדער וואסער און אזוי האט ער זיך מיט איר באהאלטן אלע מאל אין איין אנדער וואסער. ביז ער האט זיך מיט איר באהאלטן אין די אלע זיבן ערליי וואסערן וואס דער בענגער האט זיך באהאלטן מיט איר מוטער כנ"ל. וואס דאס זענען די זיבן עדות כנ"ל.

צד הקדושה אדער צד הטומאה?

<<<

שבת קודש פלשת מי תצא, שנת תשפ"א לפקט קטן, איז דער ראש ושיבה שליט"א געווען און שטעטל, קרית בקסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאך דאנענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ושיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה י, מעהגיד ועני.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און דער רוצח האט זיך באהאלטן מיט איר אין א גרוב פון רעגין וואסער. און זי זענען דארטן גילעגן און ער האט זי גישראקן. אז זי זאל נישט שרייען. כדי מענטשן זאלן נישט דערקערן. און ער האט צו איר אזוי גיזאנט. איך האב מיך מוסר נפש גווען פון דיינעט וועגן כדי איך זאל דיר האפן. און אז איך זאל דיר ווידער אן ווערן. איז מיינ לעבן ביי מיר גאר נישט ווערט. ווארן ווייל דו ביסט שוין ביי מיר אין די הענט. אז איך זאל דיר ווידער אן ווערן. און מע זאל דיר אפגעמען פון מיר. איז שוין מיינ לעבן ביי מיר גאר נישט ווערט. דרום ווי באלד דו וועסט נאר א גישריי טאן. וועל איך דיר תיכף דערנווארן. און לאז זיך שוין מיט מיר טאן וואס סע וועט זיך טאן. ווארן איך בין שוין ביי מיר גאר נישט ווערט. האט זי מורא גיהאט פאר אים (בלומר די בת קיסר וואס זי איז גילעגן אין דעם גרוב מיט דעם רוצח האט מורא גיהאט צו שרייען ווייל דער רוצח האט זי גישראקן).

אויב דו וועסט איין שריי טון...

דער רוצח איז דער סמ"ך מ"ם וואס וויל דער הרגענען דעם מענטש, ער לאזט גישט דעם מענטש שרייען צום אייבערשטן, פון קיין שום זאך האט

חיזוק ווינקל

פארקערט אויף - ער קען נעמען א קינד און אים אזוי אראפ קלאפן, אז דער קינד זאל בלייבן א צעקלאפטע נשמה אויף זיין גאנץ לעבן.

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (בבא בתרא ח):
אויפן פסוק (דניאל יב, א): "וימצידיקי הרבים כפו כבים" - אלו מלמדי תינוקות, א מלמד איז צוגעגליבן צו די שטערנס, פונקט אזוי ווי מען קען נישט ציילן די שטערנס פון הימל, אזוי אויף קען מען נישט ציילן די זכותים פון א מלמד; ביי די וועלט איז א מלמד נישט אזא חשובע שטעלע, נישט נאר ביי סתם מענטשן איז א מלמד אראפ געקוקט, נאר ביי דעם מלמד אליינס איז דאס גאנצע מלמדות אן אראפגעקוקטע זאך. די מלמדים קומען אין חדר זייענדיג זייער אראפ געקלאפט ביי זיך אז זיי האבן אזא ארבעט וכו', אבער עס איז נישט אזוי, מלמדות איז זייער א הייליגע ארבעט, און אן אחריות'דיגע ארבעט, ווייל א מלמד קען אויפהייבן קינדער און זיי אויפבויען פאר זייער גאנצן לעבן, און

מוהרא"ש זכרונו לברכה פלעגט זייער אסאך רעדן פון דאס גרויסקייט פון מלמדים, און ער האט געטריבן זייער אסאך ספרים פאר מלמדים - סיי זיי מחזק צו זיין זיי זאלן וויסן אז זיי האבן דאס חשובסטע ארבעט, און פון די אנדערע זייט זיי זאלן וויסן ווי הארב עס איז צו זיין א מלמד, אויב מען טוט נישט די ארבעט אזוי ווי עס דארף צו זיין.

דערפאר זאלסטו זיך זייער מחיה זיין און זיך פרייען אז דו האסט די זכנה צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער; מיר האבן היינט אינעם דף גמרא (פנהדרן צ): "אמר רב טיטת כל המלמד תורה בעולם הזה, זוכה ומלמדה לעולם הבא", ווער עס איז זוכה צו לערנען תורה פאר תלמידים אויף דער וועלט, וועט

אויף זוכה זיין צו לערנען בעולם הבא, און מען איז זוכה צו אלע ברכות וואס יוסף הצדיק האט זוכה געווען, שגאמר (משלי יא, כו): "וברכה לראש משפיר", עיין שם.

מוצאי שבת איז געווען די יארצייט פון הרב הקדוש מריבניץ זכותו יגן עלינו; ביי מלנה מלכה האב איך פארגעלייגט וואונדערליכע מעשיות פון דעם גרויסן צדיק, און איין מעשה איז מיר זייער אריין אין די ביינער. עס איז געקומען א איד צום הייליגן ריבניצער רבי אז מען האט אנדעקט ביי אים א שרעקליכע מחלה לא עלינו, און די דאקטורים האבן אויפגעגעבן אויף זיין לעבן, און ער האט זיך געבעטן פאר א ברכה, אבער דער צדיק האט זיך נישט וויסענדיג געמאכט פון אים. דער איד איז ארויס פפחי נפש, ער האט פארשטאנען אז עס איז מער נישט דא וואס צו טון, די גפאים האבן זייער רחמנות געהאט אויף דעם איד, האבן זיי

<<<

מען זעט דא אז דער רויצ'ן - וואס איז דער 'סמ"ך מ"ם', האט זיך באהאלטן מיט די בת קיסר אין די זעלבע זיבן באהעלטענישן וואו דער 'בערגיר' - וואס איז דער 'צדיק', האט זיך געהאט באהאלטן מיט די קיסר'טע; ווייל גישט אייביג קען מען אָנען אַ חילוק פון אינדריסן צווישן דעם צדיק און דעם סמ"ך מ"ם, ביידע קענען אויסקוקן די זעלבע.

ווערט שווער אַ קשײַא: אויב אזוי, ווען מען וויל מקורב ווערן צו אַ פּלאַץ, ווי אזוי קען מען וויסן, צי דער 'מורה דר'ה' איז פון די 'צד הקדושה' אָדער חס ושלום פון די 'צד הטומאה'?' די קשײַא פּלעגן מיר מענטשן פּרעגן אין אָנהייב ווען איד בין מקורב געווארן צו מוהרא"ש זכותו יגן עלינו, זיי האבן מיר געפּרעגט: "אָפּשׂר איז מוהרא"ש פון די "...? אָבער אַז מען קוקט גוט אַרײַן אין די מעשׂה זעט מען זײַער קלאַר דעם תּשׁוּבָה דערויף, קוק ווי אזוי די קיסר'טע האט אויסגעקוקט בשעת'ן זײַן מיט'ן בערגיר, זי האט נאָר גערעדט פון גוטע זאַכן, פון די מדה פון הַכּרַת הַטּוֹב, ווידער דער רויצ'ן האט געטון מיט איר דאס פארקערטע, ער האט איר אָנגעוואַרנט ביים לעבן זי זאל גישט שרייען צום אײַבערשטן, און אויב זי וועט זיך וואַגן יא צו שרייען צום אײַבערשטן וועט ער איר דערווערן, דאס איז דער חילוק צווישן דעם 'צד הקדושה' און דעם 'צד הטומאה'; א מענטש וואס איז מקורב צו די קדושה הייבט אָן רעדן צום אײַבערשטן.

וואס באקום איד דא?

דאס דארף זיך אַ מענטש איבערקוקן ווען ער ווערט מקורב צו אַ גוטער איד: 'וואס באקום איד דא ביי דעם מענטש, דער מענטש צעפנט מיר אויף מויל און מאכט מיר אָנהייבן רעדן צום אײַבערשטן? ער מאכט מיר דאווענען דריי מאל אַ טאג, שחרית, מנחה און מעריב? ער מאכט מיר לערנען די הייליגע תּוֹרָה? אויב יא - דאן איז ער פון די 'צד הקדושה', און אויב חס ושלום גישט - דאן איז ער פון די 'צד הטומאה' השם ישמרינו.

דער זעלבער יצר הרע...

מען קען אמאל הערן ווי מענטשן מאכן חזק פון ערליכע אידן, וואס ברענגען אריין לימוד התורה אין זייער תלמידים, זאגענדיג: "דער זעלבער יצר הרע וואס מאכט מיר 'גישט' לערנען - מאכט אים 'יא' לערנען..." אָבער דאס איז גישט וואו, עס איז ליגענט, ווייל אַ מענטש וואס ברענגט אַרײַן לימוד התורה ביי אַנדערע מענטשן קען דאס גישט זײַן פון דעם יצר הרע. דאס איז נאָר נאָך אַ וועג פונעם יצר הרע וואס וויל אָוועק נעמען אַ מענטש פונעם צדיק, דערפאר פארדרייט ער אים זײַן קאפּ: 'אָפּשׂר איז דאס גישט קיין צדיק נאָר גאר פון די סטרא אַחרא'?"

אָפּשׂר איז דער צײַטונג פון די סטרא אַחרא'?

אײַנמאל איז אַרױפּגעקומען אַ אינגערמאַן הערן אַ שיעור אין ישיבה, ער האט זײַער הנאה געהאט פונעם שיעור, אָבער נאָך'ן שיעור איז ער מיר געקומען פּרעגן, אז ער איז געווארן זײַער צעמישט, דער שיעור האט זײַער אױפּגעפּלאַמט זײַן האַרץ צום אײַבערשטן, ער זאל אָנהייבן לערנען און דאווענען און רעדן צום אײַבערשטן וכו' וכו', אָבער ער איז געווארן מסופק 'אָפּשׂר איז דאס פּלאַץ פון די סטרא אַחרא'?"... דאס איז ממש אַ וואונדער, אַ מענטש קען לײַגען צײַטונגען, פאַרברענגען גאַנצע טעשע שעות און טעג, און זיך שפּילן מיט'ן טעלעפּאָן, און עס פאלט אים גישט אײַן אפילו אײַן מינוט בשעת'ן לײַגען דעם צײַטונג: 'אָפּשׂר איז דער צײַטונג פון די סטרא אַחרא'?" אזוי אויך בשעת'ן שפּילן מיט'ן טעלעפּאָן: 'אָפּשׂר איז דער טעלעפּאָן פון די סטרא אַחרא'?" פונקט ווען ער הערט אַ שיעור, ער הערט דיבורים פון הייליגן רבי'ן וואס וועקט אויף זײַן האַרץ צום אײַבערשטן - דאן ווערט ער אָנגעפּילט מיט ספיקות און בלבולים 'אָפּשׂר איז דאס פון די סטרא אַחרא'..." ווי קען זײַן אַ מענטש וואס קען מיר מאכן אָנהייבן רעדן צום אײַבערשטן, מיר מאכן יעדן טאג בעטן דעם אײַבערשטן: "הייליגער באשעפּער איד וויל זײַן אַן ערליכער איד", - אז ער זאל זײַן פון די סטרא אַחרא'!"

ביז ער איז גיקומען מיט איר אויף דעם ים. האט דער רויצ'ן דאָרט גיזוכט כאַטשע אַ קליין שיפּל פון די וואס האפן פיש ברי ער זאל מיט איר אַרבעט. האט ער גיפונען אַ שיף. האט ער גינומען די בת קיסר. און ער האט זי ניט גיבארפט ווארן ער איז גיווען אַ סריס בנ"ל. נאָר ער האט גיוואלט זי פארקויפן צו אײַן מלך. און ער האט מורא גיהאט טאמער וועט מען זי אָוועק האפן ביי אים. איז ער גינאנגען און האט זי אָנגיטאַן אין קליידער פון אַ מאַטראַם. האט זי אָפּנים גיהאט ווי אַ זכר. און דער רויצ'ן איז מיט אים גיפארן אויף דעם ים

(דהיינו מיט דער בת קיסר וואס מיר רופן זי אַן בלשון זכר מחמת דער רויצ'ן האט זי אזוי פארשטעלט בנ"ל) איז גיקומען אַ שטאַרעם ווינט און האט אָוועק גיטראָגן די שיף צו אײַן באַרטן און די שיף איז צו גראַכן גיווארן און זײ זענען גיקומען צו דעם באַרטן וואס דאָרט איז גיווען די מדבּר וואס דאָרט איז גיזעסן דער כּהור הנ"ל.

ווי זײ זענען אהין גיקומען. און דער גולן איז גיניט גיווען אין וועגן אזוי ווי זײער סדר איז האט ער גיוואוסט. אז דא איז אײַן אַרט פון מדבּר. וואס קיין שיפּן קומען אָדער ניט. איבער דעם האט ער דא שוין קיין מורא ניט גיהאט פאר קיין שום מענטשן האט ער זי גילאזט. זענען זײ גינאנגען (דהיינו דער רויצ'ן און די בת קיסר) דער אָדער און דער אָדער זײ זאלן זיך זוכן עפעס עסן. האט זי זיך דערווייטערט פון דעם גולן. און דער גולן איז גינאנגען אין זײַן וועג. און ער האט דערזעהן אז זי איז ניט דא לעבן אים. האט ער אָנהייבן צו שרייען צו איר. און זי האט זיך מײַשט גיווען. און האט אים נאָרניט גיענפערט. ווארן זי האט זיך גיטראַכט. מײַן סוף איז זיך ער וועט מיר פאַרקויפן. נאָך וואס זאל איד אים ענפערן אויב ער וועט ווידער אַנקומען צו מיר. וועל איד אים ענפערן. איד האב ניט גיהערט.

איד האב גישט געהערט...

דאס איז אַ וויכטיגע לימוד אין לעבן ווי אזוי זיך קענען אַרױסדרייען פון זאַכן וואס מען דאַרף גישט זײַן פאַרמישט, צום בײַשפּיל, מען שמועסט אפּ מען גײט זיך צאַמקומען רעדן קעגן עלטערן וכדומה, גיי גישט אהין, נאָר שפּעטער זאַלסטו זײ ענטפערן אײַנע פון די תירוצים: "איד האב פאַרגעסן דערפון", "איד האב גישט געוואוסט", "איד האב גישט געהערט אז מען דאס געהאט אָפּגעשמועסט", אזוי וועט מען גישט האבן קיין טעגות אויף דיר.

בפרט הרגענען וויל ער זיך מיד ניט. ווארן ער וויל זיך מיד פאַרקויפן. האט זי אים ניט גיענפערט. און זי איז ווייטער גינאנגען. און דער גולן האט זי גיזוכט אהין און אָדער און ער האט זי ניט גיקאנט גיפונען. און ער איז ווייטער גינאנגען און ער האט זי אלץ גישט גיקאנט גיפונען. און מן הסתם האבן אים חיות רעות אויף גיגען.

און זי איז גינאנגען ווייטער ווייטער. און זי האט זיך גיפונען עפעס עסן. און איז אזוי גינאנגען ביז זי איז גיקומען צו דעם אַרט וואס דאָרט איז גיזעבן דער כּהור הנ"ל (דהיינו דעם בערגערס זון הנ"ל) און זי איז שוין דערווייל פאַרוואקסן גיווארן מיט האר און דערצי איז זי גיווען אָנגיטאַן ווי אַ זכר אין די קליידער פון אַ מאַטראַם בנ"ל האבן זײ זיך ניט דערקענט אײַנס דאס אַנדערע. און תי כּף ווי זי איז גיקומען. איז ער פריילעך גיווארן וואס סע איז דא גיקומען נאָך אַ מענטש. האט ער זי גיפּרענט. פון וואַנען קומסטו אָדער. האט זי געענטפערט איד בין געווען מיט אַ סוחר אויף דעם ים וכו'. האט זי אים געפּרעגט פון וואַנען קומסטו אָדער. האט ער איר אויך גיענפערט. דאַרף אַ סוחר. זענען זײ דאָרט ביידע גיזעסן.

און דער נאָך ווי די בת קיסר איז אָוועק גיהאפט גיווארן פון דעם קיסר בנ"ל. האט די קיסר'טע זײַער גיקלאַנט און זי האט זיך גישלאָגן קאפּ אין דער וואנט. אויף דעם וואס איר טאַכטער איז פאַרפאלן גיווארן. און זי האט דעם קיסר זײַער גיגען מיט רייד. זי האט צו אים גיזאָגט. איבער דיין גדלות. האסטו דעם כּהור אױס גיבראַכט. און היינט איז אונזער טאַכטער פאַרלאָרן גיווארן. און זי האט גיזאָגט. זי איז זיך גיווען נאָר אונזער מזל און נאָר אונזער הגלחה. היינט האבן מיר זי פאַרלאָרן. וואס איז מיר שוין גיבליבן היינט. און זי האט אים זײַער גיגען. און אים אליין איז זיך גונדאי אויף זײַער מיטער גיווען דאס וואס די טאַכטער איז פאַרפאלן גיווארן דערצי האט די קיסר'טע אים זײַער גיגען און זײַער דערצערנט. און סע גיווארן גרויסע קריג און עסניש צווישן זײ. און זי פלעגט אים ריידן דברים רעים ביז זי האט אים זײַער דערצערנט. ביז ער האט זי גיחייבן פאַרשיקן. און ער האט גיזעצט דינים אויף איר. האבן זײ גיפּס'ט אז מען זאל זי פאַרשיקן. האט מען זי פאַרשיקט.

דערנאָך האט דער קיסר גישיקט אין דער מלחמה אריין. און ער האט ניט מצליח גיווען. האט ער דאס אָנגינאנגען אין אַ יעדניראל. ווייל דו האסט אזוי גיטאן דריבער האסטו אָנגינאָרן די מלחמה. האט ער דעם יעדניראל פאַרשיקט. דערנאָך האט ער ווידער גישיקט אין דער מלחמה אריין. און האט ווידער ניט מצליח גיווען האט ער ווידער פאַרשיקט יעדניראל און אזוי האט ער פאַרשיקט כמה יעדניראלן.

ער האט אָפּגעלאָזט זײַן ווייב

דא זעט מען אַ מורא'דיגע זאַך, דער קיסר איז דאָך געווען ברום המעלה, אין אָנהייב איז ער געווען אַ פּשוט'ער אַרעמאַן און היינט איז ער געווארן

דער 'קיסר' איבער די גאנצע וועלט! אבער ווי נאר ער האט אפגעלאזט זיין ווייב, ער האט זיך געגט פון זיין ווייב, האט אים אלעס אנגעהויבן גיין שלעכט. ווייל די גאנצע הצלחה פון א מענטש איז נאר דורך זיין ווייב, ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פּבא מציא נט): "לעולם יהא אדם זהיר בכבוד אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך ביתו של אדם אלא בשביל אשתו", א מענטש דארף זיין געווארנט צו מכבד זיין ווייב, ווייל די גאנצע ברכה אין שטוב קומט צוליב די ווייב, און אזוי זאגט אויך דער רבי (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן סט) אז די גאנצע עשירות קומט פון די ווייב.

דער איז שולדיג, יענער איז שולדיג

דער קיסר האט געדעס מאל געמיינט 'דער איז שולדיג', יענער איז שולדיג, געדעס מאל ווען ער האט פארלוירן די מלחמה האט ער עס אנגעהאנגען אין אן אנדערער געגעראל אז צוליב אים האט ער עס פארלוירן, אזוי האט ער פארשיקט עטליכע גענעראלן איינער נאך צווייטן, ביז די שטאטס-לייט האבן איינגעזען אז נישט די גענעראלן זענען די פראבלעם, נאר דער 'קיסר' איז דער פראבלעם און מען האט אים פארשיקט פון די מדינה.

האט די מדינה גיזעהן אז ער טוט ווילדע זאכן פרייר האט ער פארשיקט די קיסר'טע. דערנאך יעדניראלן. האבן זיי זיך מיישב גווען (דהיינו די מדינה) טאמער פארקערט. מען זאל שיקן נאך דער קיסר'טע. און אים זאל מען פארשיקן. און די קיסר'טע זאל פירן די מדינה. האבן זיי אזוי גיטאן. און האבן דעם קיסר פארשיקט. און די קיסר'טע האבן זיי צוריק גיטמען. און זי האט גיפירט די מדינה.

ער קען נישט האבן קיין הצלחה

זעט מען דא וואס האט פאסירט מיט'ן קיסר צוליב דעם וואס ער האט אפגעלאזט זיין ווייב, ווייל א מענטש אן א ווייב ווערט א דורכפאל, ער קען נישט האבן קיין הצלחה.

די מצוה פון העלפן די אייגענע ווייב

געלויבט דער אייבערשטער אז מיר האבן שוין אין שטעטל אפאר אינגעלייט פון 'חברה הצלה', איך האף צו האבן זעקס און דרייסיג חברה הצלה אינגעלייט, כמנן ל"ו; מוהרא"ש פלעגט זאגן ער האט זעקס און דרייסיג הצלה לייט אין יבגאל, ער רופט זיי די ל"ו צדיקים וואס לויפן אין אלע צייטן ראטעווען אנדערע מיט מסירות נפש, דארפן זיי אבער וויסן, אמת אז ראטעווען אידישע קינדער איז זייער א גרויסע זכות, ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פנה"ק סי' ט): "כל המקום נפש אחת מישראל", דער וואס ראטעוועט איין איד, "מעלה עליו הכתוב כאילו קיים עולם מלא", איז אזוי ווי ער האט געראטעוועט די גאנצע וועלט, אבער אין די זעלבע צייט דארף מען געדענקען אז מען דארף אויך העלפן די אייגענע ווייב און קינדער; מען קען נישט ארום לויפן פון שטוב ווען די ווייב איז אנגעוויזן אויפ'ן מאן מיט'ן אויסרייד: "העלפן אנדערע". אין די זעלבע צייט פון גיין העלפן אנדערע האט מען די מצוה פון העלפן די אייגענע ווייב און קינדער. די ווייב און קינדער קומען פאר אלעס אויך דער וועלט, פאר העלפן אנדערע און זיכער פאר סתם ארוםשמועסן מיט חברים.

דער יצר הרע לאקערט

דער הייליגער רבי האט אונז זייער געווארנט מיר זאלן מכבד זיין די ווייב, דער רבי האט געזאגט (שיחות ה"ו, סימן רסד): "הלא הנשים הם סובלים צער ויסורים גדולים מאד מאד מילדיהם", די פרויען ליידין גאר אסאך צער און ווייטאג פון די קינדער, "צער העבור", זיי ליידין בשעת'ן שטראן, "והלדה", נאכדעם די צער פון געבוירן, "והגדול", און צער פון אויפציען די קינדער, "פאשר רדוע לכל עצם מכאובם וצערם ויסוריהם", אזוי ווי עס איז פאר יעדן באקאנט ווי שווער עס איז אריבער צו גיין די זאכן. און דער הייליגער רבי נתן זאגט (שם, סימן רסו) ער האט געהאט א שמועס מיט'ן רבי'ן איבער דעם וואס מען זעט ביי אינגעלייט אז זיי צעטיילן זיך פאר א שטיק צייט און אסאך מאל ענדיגט זיך דאס מיט א גט חס ושלום, האט דער רבי געזאגט: "שזה מעשה בעל דבר, שמגזיח את עצמו על זה מאד, לקלקל השלום של בני הגעורים, כדי שיתפסו במצודתו חס ושלום על ידי זה", דאס איז מעשה שטון, דער יצר הרע מאכט מען זאל זיך צעטיילן, ווייל אז מען איז אן א ווייב ווארפט ער אראפ דעם מענטש אין ביטערע עבירות, דער

יצר הרע לאקערט אויך יונגע פארפעלקער זיי צו צעטיילן און אזוי כאפט ער זיי אריין אין זיין געץ השם ישמרנו.

ער איז שוין זאט

שלום בית איז די יסוד פון קדושה, ווייל ווען עס איז דא ליבשאפט צווישן מאן און ווייב - דעמאלט הערשט א הייליגקייט, מען האט א ריינע מח - מהשבה, מען זוכט נישט פרעמדע זאכן, מען איז צופרידן מיט וואס דער אייבערשטער האט געגעבן.

דאס איז אזוי ווי א מענטש וואס האלט נאך א גרויסע סעודה און האט זיך גוט אנגעזעטיגט - קענסט אים ברענגען די בעסטע און בא'טעמ'סטע עסן, אבער ער קען עס אפילו נישט אנקוקן, ווייל ער איז שוין זאט, ווידער איינער וואס איז הונגעריג און זעט עסן, טוט אים דאס עסן שטעקן אין די אויגן, ער טראכט נאר פון די עסן 'הלואי זאל איך עס קענען נעמען פאר מיר'; אזוי איז עס ווען עס קומט זיך צו היטן פונעם יצר הרע, א מענטש וואס לעבט אינאיינעם מיט זיין ווייב, ער איז איר מכבד און לעבט מיט איר בשלום - דער קען נישט קוקן אויף פרעמדע, ער איז זאט מיט וואס דער אייבערשטער האט אים געגעבן, ווידער דער אנדערער וואס לעבט נישט מיט זיין ווייב, דער איז געבעד נישט זאט - דעריבער זוכט ער און טראכט נאר פון אנדערע וכיו, רחמנא לצלן, דערפאר האט דער רבי אזויפיל גערעדט פון שלום בית, ווייל דאס איז דער יסוד אז דער מענטש זאל זיך קענען אפהיטן פון נסיונות.

שפירן אין שטוב א טעם גן עדן

א אינגערמאן פון ארץ ישראל האט מיר געשריבן א בריוו [עס איז געדורקט די וואך (פרשת שופטים) אינעם קונטרס "עצתו אמונה", אבער איך האב נישט ארויסגעשריבן די גאנצע אינהאלט פון זיין שאילה וכיו]. בתוך הדברים שרייבט ער אזוי: "איך האב ברוך השם פיין חתונה געהאט, איך האב א גוטע און וואוילע ווייב, אבער מיר קומען פון פרומע משפחות, זי גייט אנגעטון זייער צניעות'דיג ... און עס שטערט מיר זייער אז איך האב נסיונות אין שמירת עינים, עס ציט מיר צו קוקן אויף פרעמדע וכיו וכיו, וואס איז די עצה אז איך זאל ווערן צופרידן פון איר און נישט זוכן קיין גליקן פון אינדרויסן?" וואס איז שייך צו ענטפערן דערויף? איך האב אים צוריק געשריבן ער זאל בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפער, העלף מיר איך זאל זיך קענען היטן מיינע אויגן; איך בין אזוי פארזינקען אין טומאה, איך האב מפקיר געווען מיינע אויגן, איך קוק אויף פרעמדע פרויען; דאס מאכט איך זאל נישט ליב האבן מיין ווייב. איך בין אזוי משוגע געווארן פון קוקן אזויפיל שמוץ, עס איז ביי מיר מקוים געווארן דער פסוק פון די תוכחה (דברים כח, לד): "והיית משגע ממראה עיניך אשר תראה", איך האב א וואוילע ווייב, אבער די עבירות מאכן איך זאל זיין אזוי פארדרייט אז איך טראכט נארישע מחשבות פון זיך גטן השם ישמרנו; העלף מיר טאטע, איך וויל זיין גוט, איך וויל זיך צוריקקערן צו דיר, איך וויל היטן מיינע אויגן, אזוי וועל איך ליב האבן מיין שטוב, איך וועל ליב האבן צו זיין אינדערהיים מיט מיין משפחה, העלף מיר איך זאל זיין צופרידן, איך ווייס נישט פארנואס איך וויל אלץ ארויסלויפן, איך זיך אלץ גליקן, איך רעד זיך איין אז עפעס גליק איז דא אינדרויסן"; אז מען בעט דעם אייבערשטן אויף שמירת עינים, איז מען זוכה צו שפירן אין שטוב א טעם גן עדן, מען זאל נישט וועלן עפעס אנדערש ווי די ווייב און קינדער, און עס זאל מער נישט אינטערעסירן די גאס.

אויסקומען מיט חברים

אויך וויל איך מחזק זין דער עגן פון שלום צווישן חברים אנשי שלומינו. דאס ביסל צייט וואס דער שטעטל שטייט זע איך אז וואווינען אין שטעטל איז פון איין זייט זייער א געשמאקע זאך און פון די אנדערע זייט היבש שווער; פון איין זייט האבן מיר א פלאץ וואו מען קען אויפציען די קינדער זיי זאלן האבן די לעבן פון רבי'ן, די חדר און סקול זענען עפעס וואס מען האט נישט ערגעץ אנדערש, אבער פון די אנדערע זייט איז א גרויסע עבודה זיך צו קענען אויסקומען מיט חברים, מיט שכנים, מיט אנשי שלומינו. אויב מען גייט נישט התבודדות יעדן טאג שרייען צום אייבערשטן: "רבנו של עולם, ווען וועל איך שוין תשובה טון? ווען וועל איך קענען דערליידן א צווייטן? ווען וועל איך שוין ליב האבן יעדן איד?" - קען מען ווערן גוט אנגעזעסן איינער אויפ'ן צווייטן.

אלע זענען איין משפחה

ווען מען וואוינט נישט אין שטעטל, דעמאלט ווען מען האט צוטון מיט שכנים - טראכט מען: 'די סארט חסידים זענען נישט גוט, די מענטשן זענען נישט נארמאל, אבער ווען אלע זענען איין משפחה, אלע זענען אנשי שלומיני, הייבט מען זיך אן עסן אויף די פלאץ, מען האט חלשות הדעת; אנשטאט טראכטן: 'וואס איז מיט מיר אליינס? ווען וועל איך זיך אביסל אויסארבעטן צו קענען ליידן אנדערע? ווען וועל איך שוין גארנישט וועלן?' - גיסט מען דעם פראבלעם אויף אנדערע, אדער אויף די פלאץ.

מילא דיין ווייב אבער וואס איז מיט דיר?!

דער הייליגער מדרש (רמב"ם, פרשה ו, סימן יא) איז מסביר דעם פסוק (במדבר יב, א): ויתדבר מרים ואהרן במשה וגו', מיט א משל, צו א שלאנג וואס איז געזעצן אויפ'ן וועג און ווער עס איז דארט אריבער האט דאס שלאנג אים געביסן, איז געקומען נאך א שלאנג, א 'דרכון' - וואס בייסט נישט, און האט זיך געזעצט געבן דעם שלאנג, איז געקומען א מכשף און געזען די צוויי שלאנג זיין אינאיינעם, האט ער געזאגט: "דער שלאנג איז דאך זיין סדר צו בייסן, וואונדערט מיר פארוואס האט דער דרכון - וואס זיין סדר איז נישט צו בייסן - זיך באהאפטן מיט דעם שלאנג?" אזוי האט משה רבינו געזאגט: "ותדבר מרים" - דאס פארשטיי איך נאך אז מרים'ס האט גערעדט אויף מיר, דאך איז די טבע פון פרויען, זיי זענען 'דברניות', זיי רעדן אסאך, אבער: "ואהרן?!" - וואס גייט פאר מיט 'אהרן', פארוואס האט ער גערעדט קעגן מיר?!

נאך זאגט דער מדרש (שם), ווען דער אייבערשטער האט געוואלט באשאפן חנה, האט ער געטראכט פון וואו עס איז גוט איר צו באשאפן, דער אייבערשטער האט געזאגט: אויב וועל איך איר באשאפן פון די אויגן פון אדם הראשון, וועט זי זיין א שטיק אויג, זי וועט נאר וועלן קוקן וואס טוט זיך ביי זענעם און גליסטן וואס יענער האט; אויב וועל איך איר באשאפן פון די אויערן פון אדם הראשון, וועט זי זיין א שטיק אויער, זי וועט נאר וועלן אלעס הערן; אויב וועל איך איר באשאפן פון די מויל פון אדם הראשון, וועט זי זיין א שטיק מויל, זי וועט א גאנצן טאג רעדן; אויב וועל איך איר באשאפן פון די הענט פון אדם הראשון, וועט זי זיין א שטיק האנט, זי וועט גנב'ענען; אויב וועל איך איר באשאפן פון די פיס פון אדם הראשון, וועט זי זיין א שטיק פיס, זי וועט א גאנצן טאג ארמלויפן, דערפאר וועל איך איר באשאפן פון א אבר הענוע, פון א באהאלטענע פלאץ, פירט דער מדרש אויס: "ואף על פי כן לא הועיל כלום", און פון דעסט וועגן האט דאס אלעס נישט געהאלפן, "וכל מה שנתכונן הקדוש ברוך הוא שלא יהא בה כלהו הן בכשרות", אלעס וואס דער אייבערשטער האט געוואלט עס זאל נישט זיין ביי די פרויען איז יא געווארן ביי זיי, אפילו ביי די ערליכע.

פארוואס ביסטו אזוי ברוגז?!

דאס איז א קשׂא אויף א אינגערמאן, מילא דיין ווייב איז ברוגז אויפ'ן שכן - איז איין זאך, א פרוי האט די טבע פון רעדן וכו', אבער וואס איז מיט דיר? פארוואס ביסטו אזוי ברוגז אז דיין שכן האט געלייגט די מיסט נישט ווי אזוי דו ווילסט? פארוואס ביסטו אזוי ברוגז ווען דיין שכן האט געטרעטן אויף דינע גראז? וואס גייט פאר מיט דיר? פארוואס קענסטו נישט דערליידן אנדערע?!

אז די פרוי האט טענות אויפ'ן שכן, דארף מען איר אויסהערן און בארואיגן; עס קען אין איין מינוט חס ושלום אויסברעכן א פייער, א גאנצע פאליטיק, אין שטעטל, איין פרוי רעדט זיך נאר אויס צו א צווייטע פרוי איבער איר שכן, און עס פלאקערט שוין א פייער פון מחלוקת, דערפאר דארף דער מאן זען אנצוהאלטן מיט אלע כחות עס זאל זיין שלום צווישן שכנים, חברים און אנשי שלומיני. א אינגערמאן דארף דאס וויסן, א פרוי ווערט שגעל ווי געטון ווען איר שכן'טע זאגט איר עפעס, דארף דער מאן זען צו מאכן שלום איר בארואיגן אז זי האט עס נישט געמיינט.

דיין קינד האט געביסן אונזער בעבי

איך ווייס גוט וויאזוי מען שפירט מיט גוטע שכנים און פארקערט, איך האב געהאט במשך אלע יארן אסאך סארט שכנים; מיר וואוינען אין א בגין מיט קרוב צו דרייסיג משפחות, עס איז געווען צייטן וואס מיר האבן זיך ממש מח' געווען, מיר האבן געהאט געבענטשטע שכנים, וואוילע מענטשן, זיך נישט געמישט ווי אזוי צו מחנה זיין אונזער קינדער, זיי האבן געהאט זייער וועג און זיי האבן אונז געלאזט האבן אונזער וועג, עס איז געווען א מחיה. נאכדעם איז געווען צייטן וואס איך פלעג טרעפן מיין ווייב וויינען אין שטוב, יעדן טאג מיט א אנדערע מצעה, היינט האט איר די שכן'טע געזאגט אז זי איז נישט קיין נארמאלע מאמע ווייל זי לאזט די קינדער עסן נאש און עס איז נישט געזונט, נעכטן האט איר א שכן'טע פארגעהאלטן פארוואס זי מאכט נאכנישט פסח'דיג, די שכן'טע טענה'עט: "ביסט נאש נאכמאל", א דריטע שכן'טע הערט נישט אויף סעקירן: "פארוואס קויפטו נישט די קלייד וכו' פאר דינע קינדער?" פאריגע וואך האט א שכן'טע אריינגעקלאפט מיט איין בהלה אז איינער פון אונזערע קינדער האבן געביסן איר קינד און געשריגן און פארגעהאלטן: "היתכן איר טוט גארנישט?" איי דיין קינד האט פאריגע וואך געביסן אונזער בעבי; וואס ווילסטו? וואס שרייסטו? דו ווייסט נישט אז זיי זענען קינדער וכו'? אזוי האבן מיר געהאט אזעלכע שכנים און אזעלכע שכנים.

פונקט דעמאלט געדארפט איר בעזעם...

מיר קענען שרייבן ביכער פון מעשיות פון שכנים, איך האב אמאל געהאט א שכנה וואס האט אלץ געוואלט מיטהאלטן וואס טוט זיך ביי אונז אינדערהיים, זי האט געוואלט וויסן ווער עס קומט, ווער עס גייט וכו', זי האט געהאלטן איר בעזעם אינדריסן פון שטוב, און ווען זי האט געהערט קלאפן אויף מיין שטוב, האט זי פונקט דעמאלט געדארפט איר בעזעם... אזוי פלעגט זי אריינקוקן יעדע זאך וואס טוט זיך ביי מיר אין שטוב, מיין ווייב האט עס ממש נישט דערטראגן, וואס וויל די שכנה פון אונז? וואס מיינט זיך זיך אריין אין אונזער לעבן? אזוי וואלטן מיר געווען צעקריגט מיט יעדן שכן ווען נישט דעם רבי'ן; אבער די שכל פון רבי'ן, די אויגן פון רבי'ן, די וועג ווי אזוי דער רבי לערנט אונז ווי אזוי צו קוקן אויף אנדערע - דאס האט אונז געראטעוועט און דאס ראטעוועט אונז יעדן טאג מיר זאלן ליב האבן יעדן איינעם.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

טעם חטא; פון איין זייט איז זייער הייליג און חשוב צו זיין א מלמד, אבער פון דער אנדערע זייט דארף מען זייער אכטונג געבן נישט צו שטעפען די קינדער. געב זייער אכטונג נישט צו פארשעמען קיין טים קינד, בפרט די קינדער וואס קומען פון צעבראכענע שטובער, וואס בדרך כלל שטעפעט מען זיי און מען פארשעמט זיי - ווייל מען ווייסט אז קיינער וועט נישט פארהאלטן וכו', זיי דארף מען מחזק זיין און געבן גוטע ווערטער יעדן טאג אן א שיעור.

(עצמו אמונה פרשת נח, שנת תשע"ח לפרט קטן)

צדיק: "אויב דו וועסט ווערן געזונט, וועסטו ווייטער ממשיך זיין פאר נאך צוואנציג יאר צו לערנען תורה מיט אידישע קינדער?" זאגט דער איד: "יאי; איך זאג צו, אויב איך ווער געזונט גיי איך צוריק אין חדר פאר נאך צוואנציג יאר", הערנדיג דאס האט אים דער ריבניצער רבי געגעבן א ברכה, און דער איד איז אויסגעהיילט געווארן, און ער איז געווען א מלמד פאר נאך צוואנציג יאר; זעט מען פון דעם דאס גרויסקייט פון זיין א מלמד.

אטריה ואטרי חלקה אז דו ביסט א מלמד פאר תינוקות של בית רבן שלא טעמו